

Bemærkninger til forslaget

Forslagsstillerne er vidende om, at der på Prøvestationen for Biomasse tidligere har været en yderst begrænset afprøvning af halmfyr i forbindelse med den statslige tilskudsordning hertil. Efter denne ordnings ophør den 1. januar 1986 er al prøvestationsvirksomhed nedlagt.

Den må genoplives, men i langt større omfang end tidligere.

Der er behov for en prøvestation, som gennemgår alle halmfyrstyper – store som små – ud fra et miljømæssigt og kvalitetsmæssigt synspunkt.

I dag er det nemlig forbundet med visse problemer at fyre med halm især i individuelle fyr.

I »Anvendelse af overskudshalm«, Miljøstyrelsen 1986, side 56, hedder det således:

»Selv om anlæggene fungerer godt, kan det imidlertid ikke med de fyringsanlæg, der i dag er på markedet, anbefales at etablere individuelle anlæg i områder med samlet bebyggelse, idet de erfaringsmæssigt vil give miljøproblemer.«

Om forholdene ved større halmfyringsanlæg hedder det endvidere:

»De luftforureningsmæssige forhold ved større halmfyringsanlæg og halmvarmeværker er almindeligvis langt mindre end ved de små anlæg. Det skyldes, at de større anlæg som regel er udstyret med effektivt røgrensningsudstyr, at temperaturen i fyrboksen er højere, samt at anlæggets drift løbende overvåges« (jf. nævnte rapport side 67 f).

Det kan således konstateres, at de større halmvarer er betydelig bedre end de små (som jo trods alt er bedre end markafbrændingen).

I rapporten hedder det fortrøstningsfuldt om store anlæg (jf. side 68):

»Der er i dag gode muligheder for at foretage en effektiv reduktion af partikler. Brændende halmstykker eller glødende partikler over en vis størrelse vil kunne opfanges i en cyklon. Halmaske har imidlertid en overordentlig lille partikelstørrelse, og asken vil ikke blive tilbageholdt i cyklonen, hvorfor opsætning af posefilter eller røgvasker normalt vil være nødvendig til overholdelse af den maksimale grænse. Cyklonen kan dog ikke undværes på grund af risiko for gennembrænding af fil-

terposer fra gløder. Røgrensningsudstyr er gennem de sidste år udviklet meget, og prisen er nu også blevet moderat set i forhold til den samlede anlægsinvestering.«

Igen kan det fastslås, at hovedproblemet ligger i de individuelle fyr. Uanset størrelse og type kan der imidlertid være al mulig grund til at udvikle perfekte anlæg, især med henblik på at fjerne enhver form for mistanke om dioxinudslip.

Man kan nemlig i dag ikke udelukke, at der udsendes dioxiner fra halmfyringsanlæg og udslip af PAH (polyaromatiske hydrocarboner) (jf. nævnte rapport side 47).

Selv om vi ved, at dioxin nedbrydes igen ved høje temperaturer, og selv om man i store fyringsenheder har god mulighed for at etablere en tilstrækkelig høj temperatur overalt i bålet, finder VS det selvfølgelig vigtigt, at der også i forbindelse med større halmanlæg etableres de fornødne undersøgelser og foretages den nødvendige løbende kontrol.

Der er for tiden stigende interesse for halmfor-gasningsanlæg. Der vil derfor snart opstå behov for, at prøvestationen også kan påtage sig opgaver i forbindelse med disse anlægstyper.

Af miljømæssige grunde og af hensyn til brugerne eksisterer der således et behov for en uvildig prøveinstans, der kan afprøve de forskellige fyrs effektivitet og miljøvenlighed.

I »Anvendelse af halm og marginale træressourcer på Bornholm« (1985, Bornholms Amtskommune, Teknisk Forvaltning, side 42 f) hedder det:

»Et fyrs varmeproduktion afhænger af:

- brændslets kvalitet (f.eks. fugtighed og struktur for flis)
- isolering og dimensionering af skorsten
- fyrets pasning
- sammensætning med andre energiproducerende anlæg, akkumuleringstanke m.v.

Skulle der opstilles en produktionsgaranti for fyret, kunne det f.eks. foregå på følgende måde:

Bygherren beskriver det samlede fyringsystem

...